

ČTYRÁCKÝ ZPRAVODAJ

JARO 2023

TÉMA: CHALOUPKY - SALESIÁNSKÉ TÁBORY

- V ČEM JSOU CHALOUPKY JINÉ NEŽ OSTATNÍ TÁBORY?
- VZPOMÍNKY ÚČASTNÍKŮ A VEDOUČÍCH
- TÁBOROVÁ ZÁKLADNA TAMPÍR
- PŘÍMĚSTSKÉ TÁBORY - FENOMÉN 21. STOLETÍ

NEVŠEDNÍ DNY:

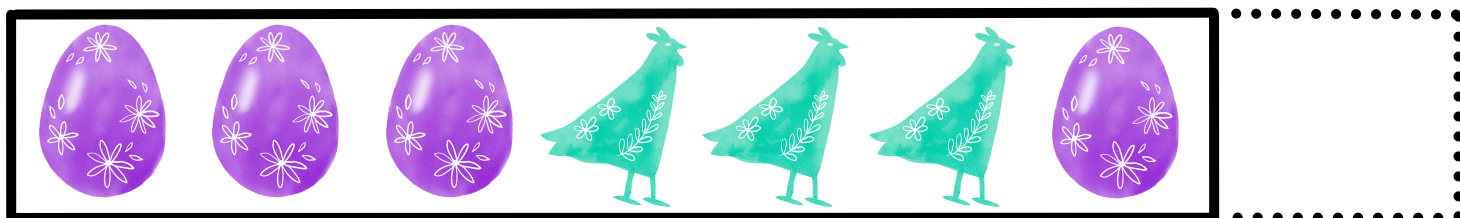
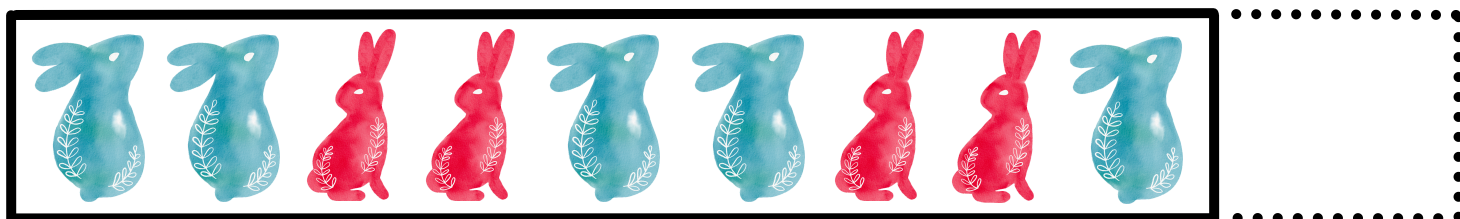
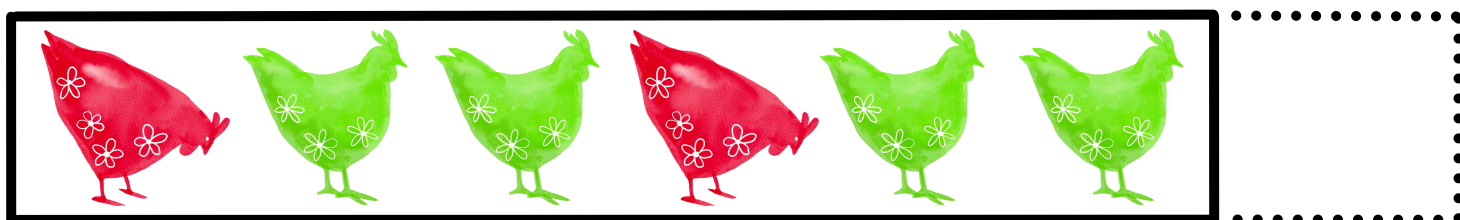
VELIKONOCE V MONGOLSKU

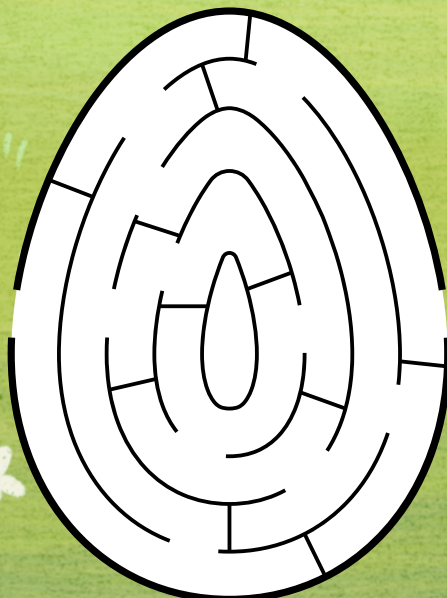
Salesiánské středisko mládeže
- dům dětí a mládeže České Budějovice

Velikonoční doplňovačka a bludiště

Podívej se na každou řadu obrázků a dokresli, co si myslíš, že by mělo následovat, aby řada správně pokračovala.

Pomoz dvěma kamarádům najít k sobě cestu skrz velikonoční vajíčko.

Obsah

Pro děti	2
Slovo úvodem	3
Plánované akce	4
Nevšední dny	5
Velikonoce v Mongolsku	
Otevřené kluby	6
Událo se	8
Zájmové kroužky	9
Téma: Chaloupky	10
V čem jsou Chaloupky jiné než ostatní tábory?	11
Jak jsem (ne)emigroval do NDR	12
Tampír	13
Chaloupkové vzpomínky.	15
Příměstské tábory - fenomén 21. století	20
Chaloupky	21
Ekonomika a fundraising	22
Křížovka	23

NEPRODEJNÉ

Vlastním nákladem vydává
Salesiánské středisko mládeže - dům dětí
a mládeže České Budějovice, Emy Destinové 1,
370 05 České Budějovice

Na webu www.sasmcb.cz v sekci "O nás"
naleznete i elektronickou verzi tohoto časopisu.

Redaktorka: Eva Hajdušková

Tisk Reklamní agentura a tiskárna Karmášek

Foto na titulní straně: **Nejstarší chlapi během loňské Chaloupky na Tampíru prošli devíti branami představujícími devět ctností.**

Milí dobrodinci, přátelé českobudějovického salesiánského díla, mám velkou radost, že k vám mohu opět promluvit skrze tyto řádky a sdílet s vámi, čím právě v našem Středisku žijeme.

Od posledního vánočního Zpravodaje uplynula řada týdnů, ve kterých jsme měli možnost prožít spoustu krásných chvil. Oslavit svátek Dona Boska, užít si s dětmi sních na horách, zastavit se s kolegy a vzdělávat se v rámci salesiánského dne, protančit téměř celou noc na 31. salesiánském plese a po dlouhých šesti letech projít "zkouškou kvality" během kontroly České školní inspekce. A to vše v době, kdy venku ještě vládne paní zima, ale naše myšlenky, přípravy a zvláště programová nabídka směřuje k létu: k táborům, příměštákům, Chaloupkám.

Léto a zvláště Chaloupky mají pro mě zvláštní kouzlo. Už řadu let si neodpustím zmínit skutečnost, že ta pravá pedagogika, to pravé dětství, se odehrává právě v oněch dvou letních měsících.

Dlouho očekávané prázdniny... Čas, kdy děti nejsou vystaveny každotýdenní zkoušce time managementu a nepřetržitého maratónu plnění všech školních i mimoškolních povinností a úkolů. Čas, kdy můžeme dětem plně dopřát být "sám sebou", nechat jim svobodu, čím čas naplní, nechat je objevovat, nechat je žasnout, nechat je odpočívat...

A v čem vnímám to kouzlo? V tom, že máme možnost v důvěře vstoupit do jejich světa a být součástí jejich dětství. Pozorovat, doprovázet, radovat se z toho, co jim volné dny dávají a jak je naplňují.

Přeji dětem a vlastně i nám všem, necht' se toto kouzlo rozšíří i na další dny a měsíce v roce. Nebojme se méně organizovat čas druhým, ale o to více být s nimi. Nebylo by přece úžasné prožívat prázdninový den každý týden?

Požehnané velikonoční svátky plné naděje, že cílová rovinka našeho pozemského závodu se může stát startem "závodu" věčného. Přeji vám krásné vyběhnutí do dalších dnů ... a vzhůru do prázdnin, i když jsou či nejsou daleko...

Ondřej Trojek,
ředitel SaSM - DDM ČB

Benefiční koncert

Jan Smigmator (*1986) je jazzový a swingový zpěvák, který na hudební scéně 21. století s noblesou sobě vlastní ztělesňuje odkaz swingových králů, jakými byli například Frank Sinatra, Sammy Davis jr., Dean Martin, Bobby Darin, Mel Tormé, Karel Hála nebo dodnes fantastický zpěvák Tony Bennett. Jeho hlas, styl, frázování a láska k jazzu a swingu ho dnes řadí mezi přední interprety tohoto žánru v Evropě.

V současné době Jan nejčastěji vystupuje se svým doprovodným quartetem, ale na koncertních pódiích ho můžete vidat také v doprovodu RTV Big Bandu Felixe Slováčka, Big Bandu Gustava Broma, B-Side Bandu či Ústřední hudby Armády ČR.

Jan Smigmator má na svém kontě čtyři sólová alba, z nichž první - debutové "Swing Is Back" vyšlo v roce 2013, album "Time To Swing" v roce 2015 a dva roky poté v roce 2017 následovalo česko-anglické album Vánoce/Christmas. V roce 2018 Jan Smigmator vydal u příležitosti 120. výročí narození George Gershwin album s velkou mezinárodní účastí, které natočil společně s londýnským zpěvákem Mitchem Winehousem, otcem Amy Winehouse, a příznačně jej nazval „Smigmator GERSHWIN Winehouse“.

Od roku 2011 je Jan Smigmator také moderátorem Českého rozhlasu Dvojka, na jehož vlnách vysílá společně se zpěvačkou Dashou svůj autorský hudební pořad Klub Evergreen zaměřený na propagaci jazzu, swingu, a především pak jeho interpretů. Zaměřuje se jak na hudební historii, tak na žhavou současnost.

Koncem dubna Jana Smigmátora čeká jeden z nejdůležitějších koncertů dosavadní kariéry, a to sólové vystoupení v newyorské Carnegie Hall, kde ho mimo jiné doprovodí i špičky americké jazzové scény, členové doprovodné kapely již zmíněného Tonyho Bennetta. Pokud zrovna nemáte cestu do New Yorku, máte další možnost si Jana poslechnout **10. 5. 2023** v Českých Budějovicích.

Jsme velice rádi, že Jan přijal naši nabídku a rozhodl se zazpívat na benefičním koncertě pro Salesiánské středisko mládeže v kostele sv. Vojtěcha. Za doprovodu pianisty a kontrabasisty zazpívá jak známé i méně známé písně Velkého amerického zpěvníku, tak i písně autorské. Těšit se můžete na Měsíční řeku, The Days Of Wine And Roses, L.O.V.E nebo My Way s Janovým autorským textem Za svým snem jít.

Kostel sv. Vojtěcha,
E. Destinové 1, České Budějovice

10. 5. 2023
19:00

Jan
Smigmator
& Friends

Benefiční koncert pro
Salesiánské středisko mládeže České Budějovice

Jana Smigmatora v několika písních doprovodí také sbor dětí ze ZUŠ Vojtěch, pro které bude jistě vystoupení se zpěvákem tohoto formátu velkým zážitkem a nezapomenutelnou zkušeností.

Vstupenky v předpokladi zakoupíte za zvýhodněnou cenu, takže neváhejte, přijďte si poslechnout skvělou hudbu a zároveň podpořit dobrou věc. Těšíme se s Vámi naviděnou.

Mezinárodní den Romů

Přijďte s námi oslavit Mezinárodní den Romů. Tento den, připomínaný každoročně 8. dubna, oslavuje romskou kulturu a má za cíl také rozšiřovat povědomí o problémech, kterým Romové čelí.

Letos jsme opět při této příležitosti připravili ve spolupráci s Charitou České Budějovice odpoledne plné zábavy. **15. 4.** v době 15–18 h na zahradě u kostela sv. Vojtěcha, **Emy Destinové 1** ve Čtyřech Dvorech v Českých Budějovicích můžete těšit na vystoupení romských hudebníků a tanečnic z našich programů, chybět nebudou ani tvořivé a pohybové aktivity pro děti, divadlo, občerstvení a závěrečné požehnání.

Letos jsme pro Vás na Velikonoce připravili tak trochu neobvyklý článek. Doslova z jiného světa, kterým pro nás Mongolsko se svými pouštěmi, stepmi, kočovnými, mrazivými zimami, pohnutou historií, bohatou tradiční kulturou a svérázným obyvatelstvem bezesporu je. Protože věříme, že občas neuškodí změnit perspektivu a podívat se na svět z jiného úhlu pohledu. Doufáme, že pro Vás tento malý exotický výlet bude zajímavý.

Velikonoční povídání z Mongolska pro Vás sepsal salesián Jára Vracovský, který si k nám do Budějovic odskočil právě z Mongolska, kde v rámci misije působí již sedmým rokem v jednom ze tří tamních salesiánských děl. Více informací o Salesiánské misii v Mongolsku i v češtině můžete najít na www.dbmongolia.org.

Járovi moc děkujeme a přejeme jemu i všem ostatním, kteří pomáhají chudým a potřebným mongolským dětem, hodně úspěchů.

Velikonoce v Mongolsku

Kdybychom hledali v Mongolsku dva největší svátky, nebyly by to k našemu překvapení ani Vánoce, ani Velikonoce. Mongolsko jako tradičně šamanská a posléze buddhistická země tyto svátky začala postupně objevovat až v posledních 30 letech, kdy se po 70 letech komunistické vlády po „sametové revoluci“ v roce 1990 začala otvírat světu.

Největším svátkem v Mongolsku, podobně jako v řadě asijských zemí, je oslava nového lunárního roku, tzv. „Cagán sar“, neboli „Bílý měsíc“. Slaví se obvykle během února, letos začal 21. 2. 2023. Po řadu dnů se lidé navštěvují a hostí, obdarovávají a děkují za další zimu, kterou mohli přežít. Vše musí být nové, banky tisknou nové bankovky, lidé mají nové šaty, týdny předem se připravuje hostina a tisíce masových knedlíčků, zvaných „booz“... A na tyto dny často paradoxně připadá Popeleční středa s přísným půstem. Místní biskup proto pravidelně píše všem věřícím, že i my musíme ctít tyto krásné národní svátky a půst můžeme přeložit na jindy.

„Postní doba“ se do mongolštiny překládá jako „čtyřicetidenní doba“, a jak víme, na jejím konci je Svatý týden s oslavou vzkříšení. Vzpomínám si, jak jsem jednou v Darchanu s naší výbornou učitelkou strávil tři hodiny mongolštiny překladem vstupní modlitby z obřadu Velkého

Dramatizace křížové cesty

pátku. A paní učitelka na konci přiznala: „Já vlastně vůbec nevím, o čem ten text je.“ To je jen jeden příklad z mnoha, ukazující, jak je i terminologicky obtížné vyjadřovat v Mongolsku pravdy naší víry.

V našich katolických farních společenstvích v Mongolsku slavíme Svatý týden a Velikonoce velmi podobně jako v České republice. Avšak ani na Velký pátek, ani na Velikonoční pondělí, není státní svátek. Všechny dny jsou pracovní, a tak míváme bohoslužby tak, aby se to hodilo co nejvíce lidem. „Missa chrismatis“ neboli mše se svěcením olejů, která bývá v Evropě na Zelený čtvrtek ráno, se v Mongolsku posouvá o několik dní dříve, aby se i faráři ze vzdálenějších míst stačili dostat do svých farností.

V některých farnostech katecheté připravují postní cestu, která s myšlenkami a drobnými podněty provází věřící během čtyřiceti dnů k Velikonočnímu třídenní. Někdy také s dětmi chystají dramatizaci křížové cesty či jiné oživení liturgie. Katechumené v bezprostřední přípravě na křest prožívají během postní doby exorcismy a o liturgii Velké noci svátost křtu. Loni jsme křtili v Šovó po dvouleté kovidové přestávce Marii Magdalénu, šestnáctiletou dívku, která na křest čekala už několik let. Po bohoslužbách na Boží hod velikonoční se slaví také tancem, dobrým obědem pro všechny a vyhodnocením postní cesty s drobnými odměnami.

Je to velká čest být mezi první generací mongolských křesťanů, kteří postupně objevují našeho Pána Ježíše Krista a tajemství jeho smrti a vzkříšení. Kéž i my dokážeme prožít letošní Svatý týden a Velikonoce, jako bychom je prožívali poprvé. A můžete-li, pomodlete se i za posílení křehoučké víry mongolských lidí.

P. Jára Vracovský, SDB

Zima v OK

V Otevřených klubech jsme na sklonku minulého roku zažili hned dvě krásné akce. Nejprve jsme se s Oratoří, již tradičně, vypravili do hlubocké zoo, která byla vánočně nasvícená. A hned další den jsme potěšili maminky, tatínky, další návštěvníky a především sami sebe pilně nacvičovaným vánočním koncertem v kostele sv. Vojtěcha s názvem Cesta za vánoční hvězdou. Diváci měli možnost zhlédnout divadelní představení ukazující všem dobře známý příběh z Betléma a poslechnout si vánoční koledy, a to vše v režii dětí z Oratoře. Poté jsme se sešli všichni u betléma před kostelem, zahřáli se čajem a rozbalili si dárky pro Oratoř.

Na konci ledna jsme v programech oslavili významný den, svátek Dona Boska. Děti tak měly možnost se seznámit s jeho příběhem, osobností a významnými skutky. Děti samozřejmě nejvíce oceňují, že založil první Oratoř. Zanedlouho přišla doba dalšího slavení, doba karnevalů a masopustů. Jeden takový malý karneval si uspořádali naši nejmenší, návštěvníci předškolního Klubíku Mája. Maminky své děti poctivě vybavily krásnými kostýmy a z karnevalového veselí děti mimo jiné nejvíce zaujala horolezecká stěna. Tak bylo možné zahlédnout i samotného Spidermana při svých nejlepších lezeckých výkonech. V Oratoři jsme se na postní dobu připravovali také slůvkem, které vede na závěr každé pondělní Oratoře náš milý salesián Milan Mihulec.

V posledních týdnech jsme si odnesli množství zážitků z plánovaných akcí. První byla Oratořová přespávačka, tedy sobotní přespání na Oratoři. Na patnáct odvážlivců během večera zvládlo

Vánoční koncert v kostele

strategickou hru a za pomoci indicií získaných za splněné úkoly odhalilo ducha. Za to byli řádně odměněni skvělou večeří a zábavným filmem, na který se už dlouho těšili. Druhou akcí byla pro úspěch opakovaná Oratoř pro rodiče. Společně s deseti maminkami a jejich dětmi jsme strávili příjemné odpoledne plné neformálního povídání u kávy, společných aktivit s dětmi, plánování

Oslava svátku Dona Bosca

Karneval v Klubíku Mája

oslavy mezinárodního dne Romů. Závěrečné slůvko a požehnání nám přišel nadělit salesián Tomáš Rádl.

Oratoř pro rodiče

A protože neleníme a rádi se ve své práci rozvíjíme a zdokonalujeme, tak se také vzděláváme. Díky spolupráci s Akreditovaným tréninkovým centrem metod pro osobní rozvoj se naši dva pedagogové účastní rozsáhlého kurzu Metody instrumentálního uvědomování, která vychází z Feuersteinova instrumentálního obohacování. To u dětí rozvíjí kognitivní myšlení, vytváření strategie řešení úkolu, posiluje sebedůvěru a rozvíjí schopnost respektování názorů druhých.

Kateřina Burianová,

koordinátorka Otevřených klubů a vedoucí sociální služby NZDM V Kostce

Dárek pro Vás

Milí přátelé, přijměte od nás prosím tuto malou pozornost - záložku do knihy s inspirativním citátem Dona Boska. Druhou stranu záložky pro Vás vyzdobily děti. Do výroby záložek se zapojily děti z Oratoře, ze zájmových kroužků a dokonce i naše nejmenší děti

z předškolního Klubíku Mája. Snad Vám záložka udělá radost. Přejeme Vám hezké čtení a šťastnou ruku při volbě knihy, neboť jak doporučoval už Don Bosko: „Nikdy, ale opravdu nikdy nečti špatné knížky či noviny. Kdyby se ti někdy do rukou dostaly, odstraň je a vyhoď s takovým pohrdáním, s jakým bys odhodil trus.“

Salesiánský ples

V sobotu 11. února se v KD Vltava v Českých Budějovicích uskutečnil 31. Salesiánský ples. Tématem tohoto ročníku byla udržitelná móda. Ekologické motivy se prolínaly celým plesem, i mezi sponzory jsme měli například budějovické re-use centrum Kabinet CB. Vlastně to byl asi vůbec první salesiánský ples na ekologické téma. Otázky šetrnosti k životnímu prostředí, minimalizace odpadu, podpory jiné než automobilové dopravy, šetření energií atp. rezonují nyní napříč celým salesiánským dílem.

Za dobu své existence si Salesiánský ples vybudoval v regionu značnou oblíbenost. Je místem nejen hudby, tance a zábavy, ale především místem setkávání a seznámení. Návštěvníky, kterých bylo letos více než 400, čekal jedinečný a originální program pro všechny generace, zvláště pak pro mládež. V rychlém a moderním stylu odstartovalo tento ročník plesu taneční a pohybového studio Danceline. Skupina Sovičky, v níž tančí děvčata ve věku od 14 do 17 let, předvedla sestavu s názvem "Voice of God speaks through all of us". Různé žánry k tanci a poslechu hrála celý večer skupina MP3. Vrcholem večera byla zábavná soutěž, během níž se volila královna a král plesu. Jednou z jejích disciplín byla módní přehlídka recyklovaných kousků oblečení, které daroval místní TOP Second hand.

Tombole i letos podpořily většinou místní firmy svými produkty, takže návštěvníci plesu měli možnost vyhrát lokální piva, výživové doplňky, dekorativní předměty z recyklovaných materiálů nebo poukázky na nákupy či kurzy šití. Mezi hlavními cenami byl programovatelný robot nebo poukazy na víkendové zapůjčení hybridního vozidla, zážitkovou těžbu vltavínů, či na víkendový pobyt ve vinném sklípku s možností degustace vín. Výtěžek tomboly ve výši 47.195 Kč byl již tradičně věnován na jeden ze tří plánovaných projektů pro děti a mladé lidi. Vítězný projekt během večera zvolili sami návštěvníci. Rozhodovat se mohli mezi příspěvkem na vzdělávací kurz pro mladé dobrovolníky s názvem Junioři, příspěvkem na renovaci táborové základny Ovčín a podporou

výjezdu mládeže na setkání s papežem Františkem v Lisabonu. A právě podpora účastníků světového setkání mládeže vyhrála a stala se letošním podpořeným projektem.

Letošní Salesiánský ples se opravdu vydařil a my se již nyní těšíme na jeho 32. ročník, který se uskuteční v sobotu 27. ledna 2024.

Česká školní inspekce

Po šesti letech navštívily naše Středisko opět inspektorky České školní inspekce. Během tří dnů se dopodrobna seznamovaly s chodem střediska, s nejrůznějšími dokumenty, atp.

S radostí konstatujeme, že závěr kontroly byl pro nás příznivý a povzbudivý pro naši další práci. Inspektorky podtrhovaly zejména to, jakým způsobem dokážeme skloubit pedagogiku a sociální práci, abychom co nejlépe reagovali na potřeby příchozích dětí. Z jejich vyjádření bylo patrné, že si uvědomují, že pracujeme s cílovou skupinou, která potřebuje specifickou péči, a také že vnímají odlišnost Salesiánského střediska od jiných domů dětí a mládeže. V rámci hodnocení zmiňovaly inspektorky také podnětnou výzdobu našich budov či práci s duchovním rozměrem.

Velikonoční hledání vajíček

Od 26. 3. do 2. 4. 2023 se můžete těšit na Velikonoční hledání vajíček. Pojdte s námi hledat v okolí Máje a Čtyráku Velikonoční vajíčka. Po nalezení všech vajíček se vám postupně odhalí celý příběh Velikonoc a navíc si můžete ze všech vajíček vytvořit například Velikonoční věnec. Celkově bude připraveno šest stanovišť a v průběhu celého týdne se na každém z nich objeví navíc jedno zlaté vejce, které následně vyhraje speciální cenu. Nepotřebujete nic, jen pozorné oči, které vajíčka najdou. Hledejte vajíčka ukrytá na stromech, keřích nebo cedulích. Vezměte si vždy jedno vajíčko, ostatní vajíčka nechte pro další "lovce". Abyste dostali celý příběh, je potřeba nalézt šest různých ukrytých vajíček. A abychom věděli, že jste to zvládli, pošlete nám fotku celého příběhu nebo třeba vytvořeného věnce! Budeme se těšit na spoustu zábavy.

Z šikovnosti a pílě dětí z kroužku Veselá vařečka se radují nejen jejich vedoucí, ale i někteří zaměstnanci Střediska, které děti občas využívají jako degustátory svých výtvorů. Asi tušíte, že kolegové se této příjemné "povinnosti" ani trochu nebrání :)

Taneční příměšťák

V létě od 14. 8. do 18. 8. 2023 se k nám můžete přidat na taneční příměstský tábor, který se bude konat u nás na Čtyráku. Je určen pro všechny holky a kluky, kteří mají rádi hudbu, láka je pohyb a tanec. Čeká nás společných pět dní plných zábavy, vyzkoušíme si nespočet různých tanečních stylů v tělocvičně i venku. Každý den vyzkoušíme jiný tanec a společně vytvoříme jednoduché sestavy. V průběhu dne vyrazíme na procházky po okolí a závěrem nás čeká výlet, který si zajisté užijí všechny děti.

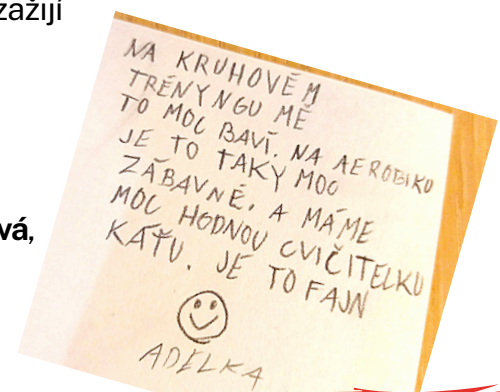

Zumba

Na kroužku zumbly se děvčata pilně připravují na vystoupení na přehlídce volnočasových aktivit pro děti a mládež Bambifest, kde 12. 5. 2023 předvedou, co se za uplynulý čas na kroužku naučila. V nových tričkách s logem Střediska, která ještě podpoří jejich týmového ducha, se jim bude určitě tančit jedna radost.

Zumba je jednou z našich novinek tohoto školního roku a získává stále větší obdiv a zájem děvčat, která tento kroužek navštěvují velice ráda, jelikož si zde společně zatančí různé taneční styly a zažijí spoustu zábavy v průběhu každé hodiny.

Kateřina Tintěrová,
koordinátorka
zájmových
kroužků

CHALOUPKY SALESIÁNSKÉ TÁBORY

Co jsou to ty Chaloupky? A proč se tomu Chaloupky říká? To jsou dvě nejčastější otázky, které dostávám od široké veřejnosti, když se snažím přiblížit, kde pracuji. Možná tyhle otázky i vám samotným teď vrtají hlavou. Chaloupky jsou letní pobytové tábory, které pořádají salesiáni po celé republice. Mají dlouholetou tradici. První chaloupky se začaly pořádat po roce 1968. Tenkrát se jim Chaloupky ale ještě neříkalo. Tenhle krycí název dostaly až přibližně v polovině sedmdesátých let, a to proto, že se konaly vždy na nějaké chalupě či chaloupce. Chaloupky salesiáni pořádali nejprve jen pro chlapce a od roku 1977 i pro děvčata.

Za minulého režimu se jednalo o nezákonné aktivity, a tak bylo potřeba vše tajit. Byl vymyšlený důmyslný systém předávání informací a mezi účastníky a pořadateli panovala velká důvěra. Více informací o historii Chaloupek můžete načerpat z knihy Chaloupky – Salesiánské prázdninové tábory v době totality od Jaroslava Vracovského.

Chaloupky jsou specifické hned v několika aspektech a ačkoli se mění společně s dobou a společností, jsou silně ovlivňovány původní tradicí a hodnotami. V rámci Chaloupek se pracuje se salesiánskou pedagogikou. Proto preferujeme spíše méně početné skupiny rozdělené podle věku a pohlaví.

Proč podle věku? Pokud je skupina rozdělena podle věku a mezi účastníky nejsou velké věkové rozdíly, může být program připraven více na míru pro cílovou skupinu. Účastníci našich Chaloupek mají k sobě věkově velmi blízko. Rozmezí jejich věku je

Vždy max. dva roky. Malý věkový rozdíl také nabízí prostor pro rovnější komunikaci a větší možnost se sblížit.

Proč podle pohlaví? To vychází především z tradice, tak jak bylo popisováno výše. Don Bosko žil v nekoedukované době a i později nebylo vždy zvykem, aby chlapci a děvčata trávili volný čas společně. V dnešní době však pro některé věkové skupiny pořádáme i Chaloupky smíšené. Výhodou nekoedukovaných Chaloupek je, že nabízejí prostor více se věnovat tématům, která jednu nebo druhou skupinu zajímají.

Chaloupky jsou výjimečné také tím, že mají svůj duchovní rozměr. Už od začátku byly pořádány především právě z důvodu potřeby předávání křesťanských hodnot mladým lidem. I dnes se na Chaloupkách na duchovní rozměr nezapomíná a má zde svou podstatnou roli. Duchovní program na Chaloupkách můžeme vnímat v mnoha činnostech, jako jsou modlitby, mše, slůvka či rituály, ale tou nejtradičnější věcí, která se předává, jsou tzv. témátka. Jejich podoba se také již posunula, nicméně se vždy jedná o předávání myšlenky s křesťanskou hodnotou. Myšlenky jsou předávány formou, která je pro účastníky přijatelnější než strohé definice.

V Českých Budějovicích mají Chaloupky také bohatou historii a jsou i dnes nedílnou součástí salesiánského díla. Chaloupky se nyní odehrávají především na Tampíru (Hranice u Nových Hradů), Ovčíně (Písecká Smoleč) a ve středisku na Kvildě. Občas je ale potřeba využít i jiné prostory, aby potřeby všech Chaloupek a jejich účastníků byly

naplněny.

Na českobudějovických Chaloupkách se během jejich historie prostrídalo již přes 300 různých vedoucích. Vedoucí jsou každoročně proškolení v tématech, která jsou na Chaloupkách důležitá. Jejich výchova a vzdělávání však probíhá ještě předtím, než se vedoucími stanou. Již několik let školíme budoucí vedoucí díky kurzu Junioři. Zaměřujeme se zde na témata jako pedagogika, psychologie, zdravotní péče, duchovní rozměr, skupinové procesy, atd. Zájem o tento kurz je velký a dnes již většina vedoucích jsou absolventi tohoto kurzu. Jedná se o doplňkové vzdělání k celorepublikovému salesiánskému vzdělávacímu projektu SaŠA (Salesiánská škola animátorů).

Jako další možnost vzdělávání nabízíme našim vedoucím i široké veřejnosti kurz pro hlavní vedoucí táborů, tzv. HlaVeTa, který je akreditovaný MŠMT. I naši hlavní vedoucí tímto kurzem procházejí a doplňují si díky němu znalosti, které potřebují.

I přes mnoho komplikací, které se do cesty Chaloupek za roky jejich existence dostaly, si Chaloupy udržují svou nezaměnitelnou pozici a důležitost v salesiánském díle. Budoucnost Chaloupek je otevřená, protože s tím, jak se mění společnost, mění se i potřeby účastníků a rodičů. Proto společně rozvíjíme potenciál Chaloupek dál, ale držíme se přitom hodnot, které do Chaloupek vložili jejich zakladatelé.

Hana Laschová, Koordinátorka Chaloupek

Chaloupy jsou místem mnoha krásných zážitků a vznikají na nich přátelství, která trvají

V čem jsou Chaloupy jiné než ostatní tábory?

Jak mnozí víme, pojmem „Chaloupy“ se označují salesiánské prázdninové tábory, které v sobě skrývají zvláštní kouzlo. Nejen pro účastníky a vedoucí, kteří na nich zažívají krásné, především letní dny v partě svých vrstevníků, ale i pro rodiče, kteří po návratu svých ratolestí častokrát žasnou a říkají si: „Ten náš kluk nebo holka se vrátili jiní!“ Co je vlastně to, co tvoří „Chaloupu“ tak přitažlivou a účinnou?

Chaloupy vznikly na začátku 70. let 20. století, jako důsledek roku 1968. Tehdy si někteří salesiáni, uvědomili, že by v nastupující normalizaci mohli dělat to, co je salesiánům nejvlastnější – pracovat s mládeží. Proto našli způsob, jak dát dohromady děti z věřících rodin, povzbudit je ve víře a zároveň jim umožnit zažít část prázdnin v partě vrstevníků. Organizace a plánování tehdejších Chaloupek probíhalo v přísném utajení, aby se o ně nezačaly zajímat orgány komunistické bezpečnosti. Proto se konaly v různých zapadlých místech, chalupách a farách, od kterých získaly své krycí jméno.

Skupina 10 až 15 dětí, spolu s jedním vedoucím, dvěma pomocníky (asistenty) a 1–2 kuchařkami vytvořili společenství, které přetrvávalo častokrát po dlouhá léta. Vše bylo koordinováno salesiánem, který pak jednotlivé chaloupy v jejich průběhu navštěvoval. Dílo postupně rostlo a na konci totality (1989) bylo chaloupek již kolem 80.

Po „sametové revoluci“ se na chvíli dílo Chaloupek trochu rozkolísalo. Jejich pořádání už nebylo řízeno centrálně, malou skupinkou salesiánů, ale každé salesiánské místo si Chaloupy organizovalo po svém. Zároveň bylo nutné Chaloupy „profesionalizovat“ a začít dodržovat platné právní a hygienické předpisy pro volnočasové aktivity. O Chaloupy začal být zájem také mezi nevěřícími dětmi, protože církev bylo po roce 1989 navraceno její místo ve společnosti a byla pozitivně přijímána.

Snažili jsme se zachovat to dobré, co se dělalo za totality, obohatit to novými možnostmi a přizpůsobit proměně společnosti. To, co jsme zachovali, je menší počet dětí na každé chaloupe, duchovní program a dobře

a profesionálně připravený tým vedoucích a personálu. Velká část z nich jsou dobrovolníci, kteří pracují pro děti bez nároku na odměnu.

Na každé Chaloupce se snažíme vytvořit rodinné prostředí a využívat prvky salesiánského preventivního systému. To znamená, být ve stálém spojení s účastníky, animovat různé aktivity a navazovat s účastníky osobní vztahy. Vše se snažíme dělat radostně a pozitivně.

V Českých Budějovicích (ale i jinde) se daří ze starších účastníků chaloupek vychovávat animátory, kteří se často už od 15 let stávají asistenty či kuchaři a od osmnácti let také vedoucími na Chaloupkách. Většinou účastníků Chaloupek je ve věku patnácti let nabídnuta účast v kurz Junioři, kde se během dvou let intenzivně o víkendech připravují na proměnu svého postavení a na převzetí nové role v týmu Chaloupek, aby pak umožnili dalším generacím dětí zažít Chaloupky a strávit na nich krásné chvíle.

Základem dobré Chaloupek je dobře sehraný a připravený tým vedení. Ten se schází už několik měsíců před konáním Chaloupek a připravuje program. Často je celá Chaloupka nesena ústředním tématem, které se prolíná do všech plánovaných aktivit. Součástí chaloupek je také duchovní program. Ten nabízí ranní impulsy, večerní ztišení a zamyšlení se nad uplynulým dnem a v neposlední řadě možnosti modlitby. Jednotlivé duchovní prvky se zapracovávají do celého programu Chaloupek. V neděli nebo jiný den přijíždí na Chaloupku kněz, který zde slaví s dětmi mši v přírodním, trochu netradičním prostředí. Na toto setkání se děti těší a všichni společně se na něj připravují.

Na Chaloupce se setkávají děti a mládež tzv. "kosteloví" a "nekosteloví". Společně zde prožívají prázdninové dny a učí se vzájemné toleranci a respektu. Myslím si, že se vzájemně pozorují, obrušují a obohacují.

Pro nejmladší děti a poté pro mládež od čtrnácti let pořádáme Chaloupky smíšené. Pro ostatní věkové skupiny jsou Chaloupky rozdělené na dívčí a chlapecké. V posledních letech je také velký zájem o příměstské tábory. Také u nich se snažíme zachovat chaloupkovou atmosféru a všechny aspekty správné Chaloupek.

Chaloupky si nacházejí pevné místo v srdcích vedoucích i účastníků.

Přátelství, která se naváží na Chaloupkách mezi dětmi a pak hlavně v týmech vedení, přetrvávají často mnoho let a někdy i celý život.

Pro pořádání Chaloupek využíváme nejčastěji salesiánské objekty v kombinaci se stany s podsadami. O tyto objekty se často během roku starají dobrovolníci, kteří našemu dílu fandí.

Jsem rád, že jsem se za totality i v pozdějším období mohl různým způsobem na dílu Chaloupek podílet a doufám, že tato tradice ještě dlouho potrvá.

Tomáš Rádl, ředitel komunity SDB v Českých Budějovicích

Jak jsem (ne)emigroval do NDR

Chaloupky za totality probíhaly velice intenzivně, a to na celostátní úrovni. Účastníci byli „prověřeni“ a proškoleni, že o ničem nesmí mluvit. To dávalo akcím pocit dobrodružství a zážitek jakési „ilegální činnosti“, což ve skutečnosti vlastně byla. Zpravidla Chaloupku vedl kněz. Jezdila na ně mládež – ne děti. Já byl na své první téměř v patnácti letech.

To, o čem chci psát, se odehrálo v roce 1978, v mých bezmála 20ti letech. Místo konání: Varnsdorf. Smíšená Chaloupka mých vrstevníků s knězem v čele. Téměř po týdnu naprosto nečekaný zákrok Policie (tehdy tedy SNB). Kněz zmizel, jen otevřené okno naznačovalo směr úniku. Nám zkontrolovali

občanky a odjeli. Jinak nic.

Asi měsíc na to k nám domů přijela STB. Já tam zrovna nebyl, sekal jsem (tehdy ještě kosou) na zahradě trávu. Rodiče, celí vystresovaní, příslušníky nasměrovali. Já si vymínil čas na převlečení. Ještě jsem si rychle nalistoval doporučený text Bible „nedělejte si starosti, co a jak budete mluvit“ a už se jelo do Lannovky. Tam poblíž nádraží měla STB své sídlo. Oficiální důvod mého výslechu byl „pokus o ilegální přechod státních hranic“. U hranic to skutečně bylo, ale s komunistickou NDR. To bych si skutečně moc nepomohl.

Opravdu jsem si, i díky mladistvým ideálům, nedělal žádné starosti. Mé odpovědi byly téměř totožné: „nepamatuji si“. Po chvíli tuto hru narušil jeden z vyslychajících větou: „Je zvláštní, jak špatnou máte paměť, když studujete vysokou školu!“ Na to jsem celkem bezelstně (a docela drze) odvětil: „Nevím, jaké vy máte zkušenosti se studiem na matematicko-fyzikální fakultě, ale tam není rozhodující paměť, ale logické myšlení.“ Divím se i dnes, že toto ještě prošlo. Narazil jsem až po chvíli. STB: „Jak jste tam byli dlouho?“ Já: „Nepamatuji si.“ STB: „Nemusíte přesně, stačí přibližně.“ Já: „Chcete to omezit shora nebo zdola?“ (byl znát vliv mého studia) STB: (nadějeplně) „Obojí.“ Já: „Bylo to víc než den a míň než rok.“ STB: „A dost...“ a začal se sepisovat protokol, proběhlo nějaké to "bu, bu, bu" a šel jsem.

Nic víc z toho tenkrát nebylo. Jen zajímavá „zkušenost“. I když jednu tečku to přece jen má. Po letech, samozřejmě už v době svobody, jsem přijal jáhenské svěcení a příležitostně jsem vypomáhal s pohřby. A tak se mi přihodilo, že jsem se s jedním z těch vyslychajících znovu setkal. Pochovával jsem totiž jeho maminku. Ale k minulosti jsme se už ani jeden nevraceli.

Pepa Hes

Tampír

V devadesátých letech minulého století dostali salesiáni od kněze Jana Tampíra jeho rodný dům na samotě v obci Hranice u Nových Hradů. Jak k tomu došlo? A jak dostal jméno? A kdo byl tento kněz?

Jak název obce napovídá, nachází se téměř na česko-rakouských hranicích. V době před druhou světovou válkou bylo běžné, že zde žila početná skupina německy mluvících obyvatel. Původně tento domek, který má dnes popisné číslo 76, sestával ze dvou k sobě přilepených malých stavení, ve kterých bydlela česká rodina (Tampírovi) a německá rodina, která byla po druhé světové válce vyhnána. Tampírovi odkoupili jejich část a domek jim připadl celý. K chalupám patřily cca 3 ha zemědělské půdy rozkouskované asi na deseti různých místech.

Zde se narodil v roce 1931 Jeník. Když došlo k zabrání Sudet, vyučovalo se ve škole pouze německy. Díky tomu se Jan tento jazyk výborně naučil. Později, v době totality, se mu tato znalost velmi hodila. Poslouchal zahraniční rozhlasové stanice a byl tak dobře informovaný o dění ve světě, ale paradoxně i u nás.

Vyučil se pekařem v Českých Budějovicích. V mládí pracoval také na několika stavbách jako závozník nebo řidič nákladního automobilu. Postupně v sobě objevil i výtvarný talent. Kreslil hlavně tužkou. Někdy zkoušel kresbu tužkou oživit akvarelem. Byl malíř samouk.

Přesto, že měl mnoho sourozenců, nikdo z nich neměl zájem žít a bydlet v rodném domku na samotě. Dům připadl Janovi, který ho později využíval k různým akcím s mládeží, které se již jako kněz věnoval. Pořádal zde různé pobytové a evangelizační akce pro mládež i pro rodiny z věřícího prostředí. Svým přístupem si získával srdce mnohých lidí. Přitahovalo je také jeho umělecké nadání, jeho vidění věcí a událostí a hlavně radostný přístup.

Když se začátkem 60. let uvolnilo celospolečenské sevření z dob stalinismu, doplnil si středoškolské vzdělání s maturitou a přihlásil se ke studiu bohosloví. Tehdy byl jediný kněžský seminář v Litoměřicích. Vysvěcen na kněze byl 29. června 1969 v Českých Budějovicích Otcem biskupem Josefem Hlouchem. Tehdejší sekretář biskupa, (pozdější kardinál), Míla Vlček, byl kamarádem

P. Jan Tampír

Jana Tampíra. Pomáhal mu se studiem a Jan jemu zase pomáhal s organizováním a vedením křesťanské mládeže v Č. Budějovicích. A v té době (70. léta) také nabídl svůj rodný dům k pořádání táborů mládeže, které si mladí lidé většinou organizovali sami.

Jedna z tehdejších účastnic, Ludmila Muchová, vzpomíná: „Samotný domeček si pamatuji jako typickou venkovskou chaloupku, s obyčejným starým venkovským nábytkem a kamny, která roztopit bylo umění. Když jsme to nezvládli, vařili jsme na dvorku na ohni. Jan Tampír tam za námi občas přijel, občas nás tam nechal „bez dozoru“. Preferovali jsme to první. Protože s ním byla prostě legrace. Byl mistr v tom, jak legrace „vyrábět“ – jen tak, aby bylo vzrůšo nebo aby bylo čemu se zasmát. Ten Honzíkův rodný domek byl maličký, neměl žádné vybavení, spalo se tam nejlíp na seně, ale byli jsme parta – a on, ačkoliv nás před tím neznal - byl najednou víc než kamarád. Rádce, přítel, ...“

Po vysvěcení byl s „laskavým souhlasem církevního tajemníka“ umístěn v Klatovech, kde působil do roku 1974. Pro velký úspěch v pastoraci, především mládeže, byl P. Tampír přeložen do „zapadlé“ pohraniční vesničky Světlík. Zde se naplno rozvinula jeho pastorační činnost, především mezi mládeží, ale nejen mezi ní. V době normalizace zde bylo živé společenství, jezdili sem mladí z Klatovska,

Novohradsko, ale i z Prahy.

Po sametové revoluci se pustil do velké rekonstrukce domku, který stále sloužil dětem a mládeži. My salesiáni jsme toto místo rádi využívali v létě především na pořádání Chaloupek – letních pobytových táborů. Ke konci svého života nám P. Tampír dům daroval s tím, že bude sloužit stále svému účelu. Tímto skutkem potvrdil svou celokněžskou orientaci na mládež. Zemřel 7. prosince 2005.

Salesiáni tento odkaz rádi převzali a objekt do dneška využívají. Chalupu, které se dnes podle původního majitele a na jeho počest říká Tampír, si pronajalo budějovické Salesiánské středisko mládeže. Stavení tak dále slouží svému účelu: využívá se ve prospěch dětí a mládeže, církevních organizací, vysokoškoláků, rodin s dětmi či dalších neziskových organizací. Vybuodovala se tu ekologická čistička odpadních splaškových vod a také nová vodárna na čištění pitné vody.

Objekt si vzali pod patronaci salesiáni spolupracovníci a už více než deset let zde od jara do podzimu pořádají každý měsíc brigády. Dům i okolí se postupně kultivuje.

V létě zde ještě vždy vyroste stanový tábor pro naše prázdninové Chaloupky. Děti a mládež stále jezdí do tohoto krásného koutu našeho kraje s typickým blatským domkem. Zažívají zde krásné chvíle svého dětství a mládí a rádi se sem vrací.

Tomáš Rádl,

ředitel komunity SDB v Českých Budějovicích

Jedna z kreseb Jana Tampíra

Chaloupkové vzpomínky

Pro toto číslo Zpravodaje jsme pro Vás opět připravili rozhovory s pamětníky, tentokrát se dvěma "chaloupkáři", kteří jezdili na Chaloupky v různých dobách. Rozhovory s Františkem Šotolou a Anežkou Hesovou vedla Adéla Navrátilová.

František

Jak jsi se dostal k Chaloupkám? Jezdil jsi už jako dítě?

Ano, jako dítě jsem jel na jeden z prvních turnusů Chaloupek v Budějovicích, s Vaškem Čunkem. To byl jeden z prvních salesiánů, kteří přišli do Buděj v roce 1990 nebo 1991. Pak jsem jezdil každý rok až do osmé třídy. To byl rok 1998 a otevíral se kurz animátorů. Na ten jsme jezdili 2 nebo 3 roky, každý měsíc jsme společně trávili víkend. Vytvořily se tam mezi námi vazby, které trvají dodnes. S drtivou většinou tehdejších "Juniorů" o sobě dodnes víme. No a jako animátoři jsme začali jezdit na Chaloupky jako vedoucí.

Jaký byl ten váš animátorský kurz?

V týmu byl Jaroušek Vracovský, hlavní šéf, Jana Malíková, a jako duchovní podpora jezdil Jindra Šrajjer. Byl to historicky druhý kurz. Nový ročník pak začal v průběhu našeho. My jsme byli v kontaktu spíš s těmi staršími. Primárně to byli animátoři a z nich se rekrutovali vedoucí do Chaloupek. Myslím, že to tehdy byla dokonce povinnost, že součástí kurzu bylo strávit týden na Chaloupkách jako asistenti. A pak jsme měli jednu Chaloupku vlastní, kde jsme byli jako účastníci. Nebo jsme měli týden puťák. Vedoucí na našich Chaloupkách byli stejní jako na tom kurzu. Během kurzu jsme dělali asistenty a když jsme skončili, tak jsme dělali vedoucí. Ještě jsme si pak ale museli dodělat papíry na "hlaváky" přes Národní institut dětí a mládeže někde v Praze. Ten animátorský kurz na toho hlavního vedoucího nestačil.

Ten kurz probíhá stále. Trvá dva roky, 8 víkendů za rok. Účastníci se znají ze smíšených Chaloupek v 8. či 9. třídě. Takže mezi sebou už mají navázané nějaké vztahy.

Ten náš kurz končil myslím v roce 2002. Bylo to

samořejmě hodně o Chaloupkách, ale tak z 50 % to bylo o nějaké stálé duchovní obnově. Když si to uvědomím dneska zpětně (tehdy jsem si to moc neuvědomoval), tak to byla vlastně duchovní podpora, průvodce v dospívání. To bylo strašně dobře. A celkově to bylo strašně silné. Já jsem kromě "salíků" působil ještě celý život u skautů, kdy ty vazby byly silnější díky zážitkům. Kdežto u těch animátorů to bylo díky té duchovní rovině. Zažili jsme spolu různé adorace, na každé víkendovce jednu mši. Já nejsem praktikující věřící, takže na mše jsem chodil jenom s animátory, ale v tom věku zažít adoraci při svíčkách a podobně, a stále se stejnými lidmi, to bylo dobré. Jezdilo nás asi 20, ale ke zkouškám jsme potom došli tři, já, Petr Míchal a Jiřka Forbelská.

S kým jsi se tehdy ještě potkával?

S Tomášem Rádlem, s Eliškou Pitálkovou, se Štěpánem Vondráškem a salesiáni, těch je dneska vlastně jenom pár, ale tehdy tvořili skoro celou Teologickou fakultu. Salesiáni měli dvě budovy: Čtyrák a Špitálek. A byl tady Pavel Ženíšek, Láďa Heryán, Pavel Kosmáků, František Bláha. Dost věcí jsme společně zažili. Řekl bych, že teď je to spektrum záběru střediska mnohem větší než za nás, ale tenkrát ty vztahy bývaly pevnější. Dokonce jsme tehdy založili kapelu, složenou z animátorů, lidí z nízkoprahu a snad i ze studentského spolča.

Pamatuješ si, kolik bývalo Chaloupek, jak byly dlouhé?

Jezdily vždy dva ročníky: 1.–2. třída, 3.–4. třída, 5., 6. a 7., a 8.–9. Jeden z těch starších byly tři ročníky dohromady. Možná 7.–9. Já jsem vždycky chtěl 5.–6. třídu. Tenhle věk je podle mě nejlepší, protože se kluci umí o sebe už postarat, ale pořád se dají ještě "utáhnout na vařený nudli". Jezdili jsme tak na 12 dní plus minus. A bylo to na tom vedoucím, kolik dní si dá, autonomie vedoucích byla velká. Řeklo se: "tady jsou volné termíny na těchto chalupách, vyberte si. Pokud chcete jiný termín, najděte si chalupu." Kdo neměl lidi, tak byli většinou nějakí animátoři k dispozici.

Jakou teď děláš práci?

Podnikám v gastronomii, ale teď jsem začal i učit. Nelíbí se mi, jaký materiál dnešní školy

produkuji, tak jsem se rozhodl to změnit zevnitř, takže učím gastronomii.

Ta práce s dětmi ti tedy zůstala celý život?

Jojo, jen tě práce s dětmi úplně neuživí, tak jsem začal podnikat. Ale po střední škole jsem pracoval ještě pro skauty.

Jak jsi skloubil skautské a chaloupkové zázemí? Mně to třeba nešlo.

Úplně v pohodě, skauti červenec, salesiáni srpen. Na Chaloupky se jezdilo celé léto a vlastně to tenkrát bylo na vedoucích, jaký termín si zvolí. Udělal jsem si tým, kde byl třeba Šimon Heller a Jirka Heller, ten mi dokonce dělal na jedné Chaloupce asistenta (byť je asi o deset let starší). Jezdili jsme většinou ve třech nebo čtyřech lidech, včetně asistentů a kuchařů a dětí jsme měli tak 15. Bylo to o dost panakovější než teď. Vždy jsme jezdili do baráku, na nějakou základnu, nebo barák se stany. Jeden vařil, jeden byl hlavák a dva měl k ruce, z toho jeden byl zdravotník. Jednou jsme tam byli jen dva, kterým bylo nad 18.

Měli jste nějaké vybavení od Střediska? Fixy, míče, tak něco?

Já si myslím, že jsme tehdy dali seznam, co chceme a přišli jsme a bylo to v bedně. Jídlo jsme si kupovali sami. Dostali jsme nějaké peníze, každá Chaloupka dostala stejně, např. 40 Kč na dítě na den. Jídlo jsme si museli zajistit sami a od Střediska jsme dostali, co jsme si řekli: míče, lana apod. Vždycky byla nějaká porada, v dubnu nebo květnu, kde se třeba ukázalo, že jede víc Chaloupek najednou ve stejný termín. Tak toho vybavení pro každou Chaloupku bylo málo, museli jsme se dohodnout. Jako vedoucí jsem jezdil od roku 1999 do 2003. 18 mi bylo v roce 2001, takže ty další roky jsem jezdil jako hlavák a předtím jako asistent.

Existoval v té době někdo jako koordinátor?

Jezdil za námi Tomáš Rádl, a pak vždy někdo v neděli na mši, nebo přijeli prostě ve dvou. Ale jinak to nikdo nekontroloval.

Pro chaloupkáře se pořádají v průběhu roku ještě min. 2 akce: hodnotící Makrely a plánující Štěkeň, kde se všichni sejdou. Jak to bylo tenkrát?

Tehdy byly jenom Makrely a říkalo se tomu Makrely už tenkrát. A myslím, že se taky chodilo k takovému ohništi za Branišovským lesem, pravidelně, byl tam i posed. Tam se hrála nějaká hra a pak se tam opékaly buřty. Chodilo se tam i s dětmi a říkalo se tomu pocháloupkovský setkání.

Kam se jezdilo?

Tampír, Ovčín, jednou jsme byli někde za Brnem, ve Větrném Jeníkově (u Pelhřimova). Já jsem osobně nejradši jezdil na Ovčín. Když jsme jezdili na Tampír, tak tam ještě nabyla pitná voda, tu jsme dováželi. Jezdili jsme ještě do Stropnice, to byl taky těžkej punk. Chaloupky se točily kolem témat jako Tolkien, Merlin, Pán prstenů, Hobit, Rytíři kulatého stolu, Elfové... Myslím, že Vítů Marků pak začal ovládat runy dokonce. Dělalí jsme meče a štíty a pistolky ze dřeva s gumičkou, holky na každé chaloupce batikovaly... Byla to hezká doba. Vytvořili jsme si neskutečně silné vazby a víme o sobě pořád. Když někdo něco potřebuje, tak se nakontaktujeme a pomáháme si.

Zažili jsme toho hodně. Hlavně na Ovčíně. Třeba jednou dítě bolelo před puťákem břicho, tak ho proklepneme a břicho jako kámen. Tak jsme volali doktoru Součkovi, a ten řekl, že by to mohlo být vážné. Tak jsme volali sanitku. Ta přijela, dítě naložila a... nenastartovala. Tak přijela další a táhla za sebou tu původní sanitku.

Když byly povodně v roce 2002, evakuovali jsme Chaloupku, protože rybníček zatopil cestu a voda z polí okolo vzala stany. Byli jsme poslední auto, které projelo po mostě v Týně nad Vltavou. Pustili mě jen proto, že jsem měl auto plné dětí a bagáže.

Animátoři na Tampíru, jaro 2000

Anežka

Anežko, jak jsi vlastně přišla k Chaloupkám? Jezdila jsi jako dítě?

Já jsem jezdila na Chaloupky jako dítě na konci 90. let. Jezdila jsem s Vendulou Dudákovou, to byly holčičí chaloupky, většinou o hobitech. To mě bavilo. Taky o Pánovi prstenů, dávno předtím, než to vyšlo jako film. Naučila jsem se tam runy, bylo tam spousta kostýmů, Galadriel a Gandalf. Jezdila jsem v té době i na jiné tábory, takže to pro mě nebylo něco zas tak mimořádného, ale ty Chaloupky byly jiné, protože jsme měli duchovní program. Když tam přijel kněz, měli jsme mši, měli jsme tam modlitby. Zvláštností bylo, že jsme tam chodili i ke zpovědi. Jako vedoucí už jsem to nezažila. Když jsem to náhodou navrhla dětem, tak se na mě tvářily, jako když neví, co to je. Ale pro nás to tehdy bylo zajímavé.

Z dítěte jsem se celkem brzy překlopila ve vedoucího. V 15ti jsem jela jako pomocná síla do kuchyně, v 16ti pak na svou první Chaloupku jako vedoucí. To bylo v roce 2003. Oproti dnešku to asi není velký rozdíl, ale mně to tenkrát přišlo dost unikátní. Tehdy jsem si mezi ostatními připadala hodně mladě.

Jak jsi se tedy stala vedoucí? oslovil Tě někdo, třeba na smíšence? (smíšená Chaloupka pro starší chlapce a děvčata, pozn. red.)

Tehdy smíšanky nebyly, bylo to vše striktně oddělené.

Jaké Chaloupky tedy tehdy byly?

Jezdilo se až od školního věku, 2.-3. třída byla asi nejmladší Chaloupka. Chaloupky pro děti ze školky nebyly. První smíšená chaloupka byla asi až za nás, když jsme to tam vedli. A začalo to z té dívčí strany, to si pamatuju, že kluci tu potřebu vůbec neměli. Změna se začala dít, když holky měly problém se staršími Chaloupkami. Vedoucí z holčičích Chaloupek začaly chodit a říkat, že se to nedá, že ty holky samy, když jsou starší, nedrží tu atmosféru, že potřebují být ve smíšeném kolektivu. A účastnice si přály být na Chaloupce s chlapci, tak jsme na to přistoupili a zjistili jsme, že je to dobré.

A jak jsi se tedy stala vedoucí?

Tenkrát běžel strašně super animátorský kurz, na který jsem jezdila asi od 14ti let. Bylo to hrozně intenzivní, asi dva nebo tři roky. Spočívalo to ve víkendovkách, které byly každý měsíc. 10 víkendů za rok plus nějaká letní akce plus silvestrovská. Já jsem se s těmi lidmi viděla za rok asi tak 12krát na pobytové akci. Ten kurz byl organizovaný Budějovičákama. Vedl nás Bohouš Richter s týmem, kde byl Jirka Heller, Jiřka Hybšmanová, Eva Drancáková, salesiáni jako Martin Poláček. Každý měsíc byla víkendovka někde na faře, na Ktiši, na Kvildě, v Kardašově Řečici, na Klokotech, v Křemži... Věnovali jsme tomu strašně moc času. Já si vůbec dneska nedovedu představit, že bych po někom chtěla, aby jezdil každý měsíc na víkendovku. My jsme ale nechtěli žádnou vynechat, hrozně jsme žili tou partou. Bylo nás dost animátorů, u některých to ani nevedlo k tomu, aby byly chaloupkovými vedoucími. Byl to prostě animátorský kurz, který zahrnoval hrozně moc formace, rozvíjely se tam vztahy, duchovní život, osobní růst. Bylo tam něco z animátorské práce, ale rozhodně nešlo o žádné školení. Troufám si říct, že tak půlka pak ani Chaloupky nedělala. Bylo to pro ně přínosné, třeba se angažovali ve své farnosti, ale ten kurz nebyl zaměřený na to, aby z nás vychovával chaloupkové vedoucí. U mě to tak ale bylo. Já jsem milovala ty lidi, se kterými jsem na ten kurz jezdila, žila jsem z víkendovky na víkendovku a pro animátory jsem dýchala. A tam jsem nejvíce prožívala to dospívání. Měla jsem svět, kde jsem byla sama sebou, kde jsem si vytvářela vztahy, kde jsem se rozvíjela i duchovně, sama jsem se modlila a stávala jsem se z dítěte dospělým člověkem.

Měla jsi svět, kam jsi patřila a kamarády, kteří to vidí stejně. To si myslím, že ty dnešní děti hodně potřebují. Ony mnohdy nevědí, kam patří. Nejsou ukotvení.

My jsme byli strašně silná parta. Šlo o nejdůležitější lidi mého života. Tím pádem jsem s nimi chtěla i dál něco tvořit a lákalo mě to k těm Chaloupkám a tak. Jakmile se naskytla první příležitost dělat tábory, tak jsem se chtěla zapojit a dělat to.

Takže tam někdo přišel a řekl: "Pojeďte s námi na tábory."?

Jasně, i v tom týmu, který vedl animátorský kurz, byli lidé, kteří se do Chaloupek nějak zapojovali. Už půl roku před prázdninami se nás ptali, kdo by se chtěl angažovat v Chaloupkách a spousta z nás do toho chtěla jít. Já jsem z těch mladších, tak proto jsem byla tak nadšená, že už můžu jet. Chtěla jsem tam být nejen s kamarády ale i s těmi staršími vedoucími. Ze začátku mě taky lákala ta dramaturgie, příběhy, celotáborovky, tajemno, převlíkání se do kostýmů, vytváření zvláštních světů, fantasy. V tom mladém věku bylo tohle pro mě skoro to nejdůležitější. Dneska vím, že je to i o něčem jiném, ale v tom věku byly ty Chaloupky hlavně o příbězích. Chtěla jsem být ten, kdo ty příběhy vytváří, kdo připravuje překvapení pro děti, to mě hrozně bavilo a velice brzy, už na těch prvních Chaloupkách, jsem pochopila, že ta pedagogická práce je i o něčem jiném, a že ty příběhy jsou prostředek, který vede k něčemu většímu. To jsem ale objevila až v praxi.

Kdo ten kurz organizoval?

Organizoval to tým, alespoň šesti lidí, hlavní vedoucí byl Bohouš Richter, a když na Špitálku byli nějakí studenti, tak je přizvali. Tehdy na Špitálek (Špitál Nejsvětější Trojice na Pražské třídě, kde dříve bydleli studenti teologické fakulty, připravující se na vstup do řádu salesiánů; pozn. redakce) přišla generace Libora Všetuly. Jirka Baláž nás minul, ten naše animátory nedělal, ale pak jsem ho potkala na Chaloupce. Ondra Trojek taky přišel ještě později, až když jsme tyhle Chaloupky vedli. Tam potom vznikla tzv. "Úžina". Na jednom legendárním setkání na Tampíru, kde Tomáš Rádl řekl, že už ty Chaloupky nedokáže vést, ani nechce a nemůže. Hodně let vyhrožoval, že to někomu předá, ale nebylo komu. A Tomáš pořád tlačil na to, aby se našel nějaký nástupce, ale stále se nikdo neobjevoval. Až potom na té akci jednoznačně řekl, že někdo musí převzít vedení, nebo Chaloupky nebudou. A my jsme byli dost mladí na to, aby někdo z nás řekl, že to bude vést. Byli jsme středoškoláci, ale řekli jsme si, že bychom to mohli dělat v týmu. Takže se ustanovilo, že to nepovede jeden Tomáš Rádl, ale povede to nějaký užší tým, kterému se začalo říkat Úžina. S tou jsme prvních pár let ty Chaloupky

organizovali. Úplně si nevzpomínám, jestli to někdo z nás měl tehdy na sebe napsané. Pamatuji si, že to vedení bylo týmové. Ale jak to bylo administrativně si nevzpomínám.

Tu Úžinu my jsme pak taky chtěli zavést, jen se to nesetkalo s přijetím.

Já myslím, že je velice důležité, aby to dělali lidé pro to nadšení. Dneska je určitě těžší ty lidi pro něco motivovat. Co ale platí pořád je, že v tom základu musí být nejdřív strašně moc velká investice do vztahů. A pak teprve do výkonu. Nikdy to nesmí být obráceně, neboť to obráceně nefunguje. Pokud je investice do výkonu dříve než do vztahu, pak to toho člověka zabrzdí. Tenkrát nebylo mnoho jiných možností, takže Chaloupky byly něco fantastického a unikátního. Dneska mají mladí lidé tolik všelijakých možností, jiné dobrovolnictví nebo zájmové aktivity, do kterých se mohou naplno vrhnout. A nejlepší, co podle mě funguje, a Don Bosco to dělal taky, že se nejprve vytvoří ty vztahy. My jsme nejprve jezdili na ty animátory, mohli jsme se pro ně roztrhnout. Hrozně jsme milovali tu partu, udělali jsme si tam kamarády na celý život. A pak se Ti snadno řekne, že si to bereme na starost. Protože to zase obnášelo to, že se budeme vídat s lidmi, které máme rádi, že s nimi budeme něco vymýšlet a dělat blbosti. A jako vedlejší efekt bylo, že uděláme nějakou užitečnou práci.

U lidí, kteří se rozhodnou jezdit jako vedoucí na Chaloupky, fungují dva hlavní typy motivace. Za prvé si to chceš užít s tou partou vedoucích, chceš strávit pěkný čas vrstevníky. A za druhé chceš dělat něco dobrého pro děti. Obě motivace jsou v pořádku a potřebné, jenže to je možné přehnat na každou stranu. Někdo třeba jede jen kvůli vedoucím a představuje si, jak tam budou mít večírky nebo je do někoho zamilovaný. Někdo zase třeba naopak. To taky není úplně dobré, když je zaměřený jenom na tu službu a chybí tam rozměr těch vztahů. Musí to být dobře vybalancované.

Já jsem za Chaloupky hrozně moc vděčná právě z toho důvodu, jaké mi to dalo přátele a jak jsem se naučila jednat s lidmi.

Ale pojďme se vrátit zpět. V době, kdy jsi přišla k Chaloupkám, je tedy vedl Tomáš Rádl, který byl zároveň ředitelem.

Ano. V té době neexistovala nějaká funkce jako zaměstnanec střediska, který by měl na starosti Chaloupky (pozice koordinátora Chaloupek vznikla okolo roku 2005, pozn. redakce). Vedl to Tomáš, pak to předal Úžině. Pak začaly vznikat takové ty aktivity během roku. Nějaké víkendovky pro vedoucí nebo duchovní obnovy. Vycházeli jsme z formátu animátorů, že není problém strávit víkend na faře, kam ti mladí lidi přijedou a něco tam společně dělají. Ten formát víkendovek byl tehdy mnohem častější. Byli jsme zvyklí, že přes týden chodíme do školy a v pátek, když skončí škola, tak si vezmeme spacák a karimatku a někam odjedeme. Dneska je to stylem: "Mně se to v pátek nehodí, tak já přijedu jen na sobotu a v neděli už zase musím jet jinam." My jsme tam naopak chtěli být co nejdýl.

Kam se jezdilo na Chaloupky?

Tampír byl v té době hrozně punkovej. Nestavěly se tam stany, spalo se na rozbitých postelích vevnitř. Byla tam nepoživatelná voda, bylo to takové zbořeníště. Na Ovčín jsme taky jezdili, ten byl podobný. Když já jsem jezdila na Chaloupky jako dítě, tak se ani na Ovčíně nestavěli stany, takže se spalo taky vevnitř. Jezdilo se ještě na Kvildu, ale starou, před rekonstrukcí. To bylo taky takové bojovější. Možná ještě Křišťanov, Srní asi.

To už si taky dneska moc nedokážeme představit, Chaloupku bez počítače, dataprojektoru, repráků...

Jednou jsme organizovali takovou Chaloupku, já tam tedy pak nemohla jet, zpátky do divočiny, myslím, že Šimon Heller tam měl být.

Nebylo to Zpátky do lesů? Tam jsem byla.

To jsme byli právě přesycení těmi technologiemi, které se pak už na Chaloupkách používaly, a chtěli jsme si to vyzkoušet jinak.

To bylo úžasný, tam jsme jeli ještě v červeném fordů, který měl zatemněná skla, nevěděli jsme skoro celou dobu, kde jsme. Vybudovali jsme si vše od základů: polní kuchyň, latrínu, sprchu... Déšť nám pak vytopil zásoby v kuchyni. A taky jsme zabíjeli živého králíka. Teda Ondra (Trojek, dnešní ředitel střediska – pozn. redakce) ho zabil a stahoval z kůže.

A bylo tam vidět, jak mužští vedoucí ovlivňují kluky účastníky a zase ženy vedoucí holky účastnice.

Mně tenhle koncept láká a myslím, že kdybych dneska dělala Chaloupky, tak by mě lákalo jít tímhle směrem.

Ti vedoucí, kteří to vedli, to byli zkušení matadoři. Ti věděli. Dospělí lidé, každý zkušený v jiné věci. Eva Horáčků tam byla jako vedoucí.

Ta byla s námi v tom animátorském kurzu taky. No a dneska jsou chaloupkáři, bych řekla, celkově mladší a je těžké najít někoho, kdo by předával ty zkušenosti. My, když jsme začínali s vedoučováním, tak všichni byli mnohem starší a zkušenější.

Určitě je dobré, když tam jede někdo starší a zkušenější. Když je tam někdo, kdo tomu dodává autoritu, jistotu. Ale i duchovní oporu. Není to pak taková dětská akce. Pak ať tam jsou klidně animátoři 16ti letí.

Jaký býval na Chaloupkách duchovní program?

Podle mě je nejdůležitější, když účastníci vidí a vnímají víru svého vedoucího. To je nejsilnější fenomén Chaloupek, že děti vzhlíží k vedoucím, zbožňují své starší kamarády. My jsme jezdili na Chaloupky jako děti, protože jsme zbožňovali naše vedoucí a pak jsme se ze stejného důvodu stali vedoucími, chtěli jsme být jako oni. Don Bosco vychovával stejně. Ti kluci ho zbožňovali. A když tě zbožňují, zajímají se o Tebe. A když vidí, že se opravdu chceš modlit, jdou za Tebou. Pokud jsou pak vedoucí, kteří se v běžném životě nemodlí, a mají to dělat během chaloupky, tak dojde k tomu, že nikdo nechce dělat žádný duchovní program, protože na to ti vedoucí nejsou zvyklí. Děti to vycítí, když se účastní něčeho, co se akorát musí splnit, protože jsme přece na Chaloupcích. Naopak když dítě na Chaloupcích potká hluboce věřícího, který se stará o svůj duchovní život, chce se modlit a má rád pána Boha, tak ho ti vedoucí přitahují a to dítě ani nepotřebuje formální program typu, posílání svíčky apod. Ten největší tahák je, když vidíš ve zbožňovaném vedoucím opravdového věřícího a pak se jím prostě inspiruješ. Abys mohl dělat duchovní program, nemusíš být žádný kostelový typ. Účastníci ti musí věřit, musí vidět, že jsi věřící a máš to v sobě. Forma není důležitá, jen tohle.

S tím souhlasím. Mě jednoznačně formovaly Chaloupky a nebýt Tebe a dalších vedoucích, nebýt Duchny (víkendovka zaměřená na duchovní program, pozn. redakce) a veškerých aktivit na Chaloupkách, tak jsem se určitě nenechala pokřtít. Ta víra je velký dar, který Chaloupky dávají.

Jaké Chaloupky se za tvého dětství pořádaly?
Myslím, že byly tak 4 holčičky a 4 klučičí, pokrylo to prostě základní školu. Až později začaly vznikat nejstarší smíšené Chaloupky.

Jak jste Chaloupky plánovali?

My jsme nejezdili vždy na víkend, plánovali jsme třeba i po večerech. Dneska se mi zdá, že jsme tenkrát vůbec nerozuměli té dramaturgii. Na těch kurzech jsme se to neučili, že máš střídat typy her, že jde o nějaký průběh, strukturu dne a týdne. Přijde mi, že jsme to dělali spíš intuitivně. Napadlo nás udělat nějakou velkou bojovku, tak jsme ji prostě udělali. Neslo to s sebou ale taky spoustou chyb. Dneska, po všech těch táborech, už je pro mě samozřejmé, že si člověk program rozvrhne, aby se děti nejdřív seznámily, pak dostaly nějakou zátěžovku, pak se učily spolupráci, přemýšlím nad tím víc pedagogicky, dramaturgicky. Ale tenkrát jsme prostě chtěli mít indiány, tak jsme to nějak uplácali, a buď to fungovalo, nebo ne.

S vámi jsem byla na své první Chaloupce jako vedoucí, téma bylo Johanka z Arku. Tam jsem jela s pocitem, že si musím připravit nějaký program pro děti. A až na místě jsem zjistila, že jde o ty vztahy s nimi. Možná to byla moje nejhezčí Chaloupka. Chtěla jsem tam nějak aplikovat ten program, ale velice brzy mi daly ty účastnice pochopit, že to nejdůležitější se odehrává, když jsem s tím dotyčným sama. Třeba si někde cestou na horu popovídáme, otevřu nějakou otázku, nebo se jim prostě jen věnuji, když s nimi zůstanu ještě po večerce po tmě v pokoji, kde spí. Jedeš tam s programem a odvážíš si vztahy.

Tak jsem to cítila i já. Ty tábory, na které jsem jezdila před Chaloupkami, byly úplně jiné. A pak najednou jsi přišla Ty, Chaloupky, pamatuju si, jak mi tam bylo dobře, jak bylo úžasné, že se o nás někdo tak zajímá, že jste byli kamarádi a ne „jen vedoucí“, a bylo pro mě

nesmírně důležité to stejně předávat dál.

To vychází z přípravy těch animátorů, která musí být nejdřív o vztazích. My jsme to zažili v našich 15, 16 letech, kdy jsme zbožňovali naše vedoucí. A z těchto vztahů se pak vyvinul nějaký výkon. A pak na Chaloupce není pro tebe problém to aplikovat. Máš to v sobě a je to přirozené, stejně jako s tím duchovním životem. Je pro tebe důležitější ten člověk, než ta hra. A pak, je skvělý, že jdeme někam nahoru do lesa na hru, ale mnohem důležitější je, jak tam jdeš vedle toho človíčka. V tu chvíli máš šanci se s ním sblížit, poznat ho. Ale pokud tohle vedoucí nezažije, jen si to na nějakém kurzu zapíše do notýsku, tak je jasné, že mu to tak nepůjde. Nejdůležitější je investovat nejprve do vztahů, a pak až do výkonu.

Příměstské tábory - fenomén 21. století

Nejčastější motivací, proč poslat děti na tábor, ať už pobytový, nebo příměstský, je samozřejmě potřeba rodičů zabavit a zaopatřit dítě v době jejich pracovních povinností. Rodiče nemají většinou tolik dovolené, aby se mohli dětem celé prázdniny věnovat a prarodiče, kteří dříve často s péčí o děti pomáhali, se dnes již tolik nezapojují. Sami žijí velmi aktivní život, někteří kromě volnočasových aktivit třeba ještě i pracují... A tak přicházejí na scénu tábory.

Historie pobytových táborů v naší zemi sahá až do první poloviny 20. století. Už přes sto let společně pořádáme a jezdíme na tábory. Fenomén příměstských táborů je však nový a poptávka po příměstských táborech rok co rok stoupá. Důvody, proč rodiče často upřednostní příměstský tábor před pobytovým, jsou různé. Stále častěji se setkávám s rodiči, kteří buď nikdy sami na pobytovém táboře nebyli, anebo si z něj nesou nepříjemné vzpomínky. Chtějí tedy mít své děti více pod dohledem. Tím, že se dítě vrací každý večer domů, má rodič okamžitou zpětnou vazbu, jak se mu na táboře líbí a jak se cítí.

Dalším faktorem může být finanční aspekt. Finanční náročnost pobytových i příměstských táborů stoupá. Příměstské tábory jsou však finančně stále mnohem dostupnější, protože není potřeba zajišťovat ubytování. Cenový rozdíl

hraje tedy velkou roli. Díky němu si rodič během léta může dovolit i několik příměšťáků.

Příměstské tábory jsou lákavé také tím, že jsou zvládnutelné i pro menší děti – děti v prvních a druhých třídách ZŠ, ale například už i pro děti ve školce. Pro rodiče se tak otevírají další možnosti, které jim mohou pomoci i přesto, že dítě ještě není dostatečně zralé na to, aby zvládlo pobytový tábor.

Počty nabízených příměstských táborů rok od roku stoupají. Tím stoupá i konkurence mezi jejich poskytovateli, což vytváří tlak na zvyšování kvality táborů. Zároveň si i rodiče nyní mnohem častěji uvědomují, jak je důležité trávit volný čas kvalitně. Příměstské tábory si tedy již dnes rozhodně nelze představit jen jako hlídací službu. Naopak nabízejí možnost trávit volný čas velmi zajímavě. Mnoho příměstských táborů například navazuje na kroužky, které děti navštěvují během roku, a umožňují tak dětem rozvíjet činnost, která jim je blízká. Nebo naopak příměstské tábory nabízejí možnost vyzkoušet nové aktivity, ke kterým se děti během roku nedostanou.

Příměstské tábory jsou fenoménem i v našem Středisku. Jejich počet a kvalita každým rokem stoupá. První, všeobecně zaměřený příměstský tábor, jsme pořádali v roce 2011. V letošním roce jsme vypsalí do nabídky 12 příměstských táborů v průběhu celého léta a zaměření jsou různá: taneční, horolezecký, pro nejmenší, výtvarný a další. Vnímám, že poptávka po nich roste, ale i přesto je naší zásadní snahou pracovat dále na jejich kvalitě a především si stát za našimi hodnotami. Příměstské tábory rozhodně budou hrát svůj prim ještě nějakou dobu a my chceme být dětem nablízku i tímto způsobem.

Příměšťáky jsou další způsob, jak dětem podat pomocnou ruku a pomáhat jim najít správnou cestu

Chaloupkové lyžáky 2023

V únoru a v březnu se v Chaloupkách konaly lyžáky. Vyrázili jsme lyžovat a snowboardovat na Kvildu a někteří i na Zadov. Kromě lyžování jsme si se sněhem vyhráli mnohem více. Stavěli jsme stavby ze sněhu anebo jsme si užili akční nefalšovanou koulovačku, až se nám sníh dostával za bundy. Počasí si s námi letos při obou turnusech trochu hrálo, ale i přesto jsme společně strávili pobyt plný zábavy. Už teď doufáme, že sněhové podmínky příští rok budou výborné, a tak se společně o pololetních a jarních prázdninách zase potkáme na svahu.

Junioři

Máme za sebou druhé setkání kurzu Juniořů. Junioři měli tentokrát možnost dozvědět se něco více o salesiánech a Donu Boskovi. Za skupinou přijeli také koordinátoři jednotlivých sekcí, aby účastníkům více přiblížili svou sekci a práci v ní. Účastníky čekala také noční hra, která byla náročná fyzicky i psychicky. Společně jsme v neděli celý víkend zakončili mší.

Přípravy na léto

Přípravy na letní tábory jsou v plném proudu. Ačkoli je do léta ještě daleko, přípravy na akce už jsme začali v prosinci minulého roku. Během jara probíhají přípravné víkendy jednotlivých týmů, které plánují program. Společně se všemi vedoucími se pak potkáme na Štěkni, kde nás čeká školení ve věcech, které jsou pro pořádání akcí nezbytné. Jednoduše aby vše klapalo jak má. Jestli jste se ještě na Chaloupku, příměšťák nebo jinou letní akci nepřihlásili, tak neváhejte. Místa se pomalu plní. Kompletní nabídku najdete v našem informačním systému esal.cz.

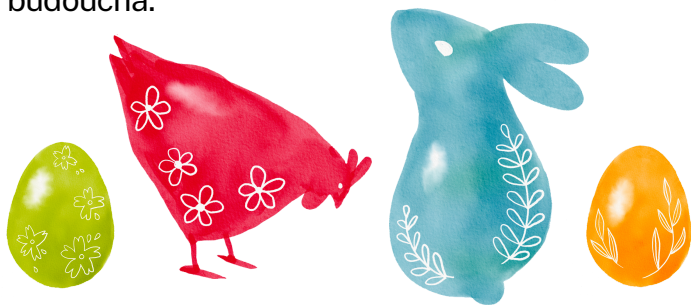
Hana Laschová, koordinátorka Chaloupek

Dary v roce 2022 a jejich využití

Milí čtenáři, jako již tradičně Vás v jarním čísle Zpravodaje informujeme o finančních darech, které jste nám věnovali v uplynulém roce a o tom, jak jsme tyto Vaše dary využili.

V roce 2022 jsme od vás dostali finanční dary ve výši 247.442 Kč, což je o 84.392 Kč více oproti předchozímu roku. Děkujeme!

Každý rok hledáme smysluplné a účelné využití peněz od vás, dárců. Kritériem je pro nás potřebnost a naléhavost jednotlivých činností, a to v kontextu celkového rozpočtu organizace. Proto jsme se tentokrát rozhodli v první řadě podpořit zájmové vzdělávání, které je pro nás nyní, vzhledem k reformě financování ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, klíčové a je důležité pro celkovou koncepci Střediska a naše finanční plánování do budoucna.

Pro horolezecké kroužky jsme nakoupili nové chyty a lezačky (horolezeckou obuv) pro děti a nahradili jsme dosluhující nábytek v keramické dílně novými skříněmi a stoly. Podpora zájmových kroužků čítala 99.314 Kč.

Další významnou potřebností Salesiánského střediska bylo rozšíření spisového archivu. Tím, že ročně vyprodukujeme cca 25 šanonů dokumentů, které musí být po určitou dobu uchovány, jsme byli nuceni rozšířit spisový archiv o skříně s nastavci. Tato investice byla ve výši 40.957 Kč.

Samozřejmě nezapomínáme na děti, a proto zbývající částka byla věnována dovybavení jednotlivých činností nebo sekcí. Koupili jsme např. tanečnicím nové sukně s topy a pořídili jsme deskové hry pro různé věkové kategorie či drobný materiál a vybavení. Sociálním pracovníkům jsme koupili nové batohy a tablet, aby mohli i v terénu klientovi účinně pomoci.

Nemůžeme také opomenout vyčíslit vaši podporu ukrajinských programů, neboť někteří z Vás se rozhodli přispět jmenovitě na tyto naše aktivity. Za částku 11.000 Kč jsme pro děti, účastníky se těchto programů, nakoupili hračky, výtvarné potřeby a učební pomůcky.

Všem dárcům vřele děkujeme!

Květa Herrmannová, ekonomka

Vážíme si každého daru. Jednorázového, pravidelného, malého i velkého!
Vaše dary nám pomáhají rozvíjet a zkvalitňovat naši pomoc dětem a mládeži.
Všem našim příznivcům, podporovatelům a dárcům ze srdce děkujeme.

Možnosti finanční podpory

Vaše příspěvky využijeme na provoz organizace (náklady související se zachováním aktivit pro děti, vybavením a provozem táborových základen, projekt Salesiánský med a environmentální vzdělávací programy pro děti).

Číslo účtu: **108 200 2660/5500**

QR platba:

Vaše finanční příspěvky můžete odeslat na příslušný bankovní účet pomocí **poštovní poukázky**, **převodem z účtu na účet** nebo pomocí **QR platby** (ve Vašem mobilním nebo internetovém bankovníctví vyberete možnost QR platby, načtete kód, který již obsahuje číslo účtu i variabilní symbol, doplníte částku, kterou chcete darovat a autorizujete platbu).

Fundraiser: Eva Hajdušková, tel: 733 755 921; 910 441 242; eva.hajduskova@sasmcb.cz

„Neříkej všechno, co víš, ale snaž se, ...(viz tajenku).“ – Giovanni Bosco

NÁPOVĚDA: HMD, ZP, KNAPSACKS, EVANS, SOPR, SLEM	DRUH TRÁVY	ANGL. JEHNĚ	ODPOČINEK	CITOSLOVCE HIHNÁNÍ		ZNAČKA BORU	RUDNÉ DOLY (ZKR.)	LOVECKÝ PES	VESNICKÉ PROSTRAN- STVÍ	ZÁVODY NA KULIČKOVÁ LOŽISKA	AMOVA PARTNERKA
UMĚLECKÝ STYL					ANGL. BRONZ						
BRATR SV. VOJTĚCHA					HLAVNÍ MĚSTO ŠPANĚLSKA						
DĚDIČNÁ SVALOVÁ DYSTROFIE (ANGL. ZKRATKA)				INIC. VIVALDIHO			AMATÉRSKÁ VOLEJBALOVÁ LIGA				JEDNA Z HLAVNÍCH SVĚT. STRAN
1. DÍL TAJENKY				NÁŠ SOCHAŘ			ROLE KOMIKA ATKINSONA			OZNAČ. SPODKA V KARTÁCH	
	SPZ HRADCE KRÁLOVÉ	NEMOCEN				POTRAVINÁŘ- SKÁ PŘÍDATNÁ LÁTKA		ANGL. LYŽE			
KÓD CHORVATSKA		VYVOLÁNÍ VÝBUCHU				ANGL. ŠEŘÍK		AMER. HEREC (PETER)			
UVEDENÍ DO SOULADU			BALKÁNSKÝ POKRM Z RÝŽE						LUTEINIZACNÍ HORMON		
			OPADÁVÁNÍ						ZVÝŠENÝ TÓN		MOŽNÁ
	CHRÁNĚNÁ OBLEST (FRANC. ZKR.)			ZPÍVAT	ŘÍMSKÝ 50		SPODNÍ JURA				
	SKLADBA PRO 4 NÁSTROJE				KARETNÍ HLÁŠKA V BRIDŽI		PLETENEC VLASŮ				
ANGLICKY BATOHY										ZNAČKA FYZ. VELIČINY LÁTKOVÉ MNOŽSTVÍ	
										PLETENÍ	
2. DÍL TAJENKY								UZNÁNÍ	ALŠOVY INICIÁLY		
									3. DÍL TAJENKY		
ZN. ASTATU			ZN. TELLURU			RELACE					
			TĚSNÝ			NÁZEV PÍSMENE Ř					
OZNAČENÍ UHLOVODÍK. ZBYTKU V ORG. CHEMII		OZNAČENÍ PRO AMINOKYSE- LINU LYSIN		ANGL. OSOBNÍ ZÁJMENO			TLOUCT				ANGLICKÁ ZKRATKA DPH
		BARVA NA VAJÍČKA		VYTÝKAJÍCÍ ČÁSTICE			ŠPAŇ. ČLEN				
SLOVENSKY TUNA					BRUKVOVITÁ ROSTLINA						
					ZKR. SVĚTOVÉ STRANY						
HORA V COLORADU						POPÍŇVÁ ROSTLINA					
						ZNAČKA KYSLIKU					
PALIVO							ZAŠÍT DOVNITŘ				

Jan **Smigmator** & Friends

Benefiční koncert

pro Salesiánské středisko mládeže
České Budějovice

10. 5. 2023

19:00

Kostel sv. Vojtěcha,
E. Destinové 1, České Budějovice

TÉMA PŘÍŠTIHO ČÍSLA: ROMOVÉ

SOCIOKULTURNÍ SPECIFIKA NEJEN ROMSKÝCH DĚTÍ. CO JSTE MOŽNÁ NEVĚDĚLI O ROMSKÝCH TRADICÍCH A KULTUŘE. MÝTY VERSUS FAKTA.

ZŮSTAŇME V KONTAKTU

Salesiánské středisko mládeže
můžete sledovat na sociálních sítích:

@sasmcb

salesiani_c.budejovice

Salesiánské
středisko
mládeže Č.B.

Salesiánské středisko mládeže
- dům dětí a mládeže České Budějovice

Informace o nás najdete na

www.sasmcb.cz

Budeme rádi, když nám napíšete na e-mail

sasmcb@sasmcb.cz

nebo zavoláte na číslo

910 441 242

Své vlastní profily na sociálních sítích má
i naše sekce **Otevřené kluby (OK):**

[salesiani_o.uk.ej](https://www.instagram.com/salesiani_o.uk.ej)

[salesiani.oukej](https://www.tiktok.com/@salesiani.oukej)